

A fost un moment de a se scoate în evidență și munca colectivului de salariați auxiliari, care au transpus cu fidelitate în piatră ideea schițată de tinerii veniți să se afirme la Măgura.

Muzeul în aer liber de la Măgura, — arăta primul secretar în cuvîntul rostit la vernisaj —, se va completa în anii următori cu o secție de sculptură țărănească în piatră, ce va fi transformată apoi într-un veritabil și unic muzeu de acest gen.

Lăsînd în urmă amfiteatrul în aer liber de la Măgura, siluetele de piatră albă nou ridicate pe latura dedicată anului 1973, nu poți să nu te gîndești și să întrebi cum va arăta acest muzeu în final. Dar pînă atunci Măgura trece doar drept un experiment curajos și unic.

V. NICOLAU

PLEDOARIE PENTRU PROTEJAREA NATURII

În ziua de 19 august 1973, Muzeul de științe naturii din Ploiești, în strînsă colaborare cu Consiliul pentru ocrotirea naturii Prahova, a deschis **Expoziția muzeală „Rezervația Bucegi”**, în parcul din Sinaia.

În prezența muzeografilor, a altor oameni de știință invitați și a unor localnici îndrăgostiți de natură, tovarășul Dumitru Ionaș, secretar al Comitetului județean Prahova al P. C. R. și vicepreședinte al Consiliului popular județean, a rostit o scurtă alocuțiune inaugurală. Vorbitorul, subliniind rolul instructiv-educativ pe care-l poate avea expoziția respectivă, a mulțumit tuturor celor care au participat la realizarea ei: Muzeul de științe naturii Ploiești, Consiliul pentru ocrotirea naturii al județului Prahova, Consiliul popular orășenesc Sinaia, Casa pionierilor și liceul din localitate.

Tovarășul Valeriu Pușcariu, președintele Comisiei monumentelor naturii din cadrul Academiei R. S. României, for care a asigurat conducerea științifică a lucrărilor de organizare a expoziției, a felicitat pe realizatori și a relevat faptul că la Sinaia există o tradiție în privința inițierii unor acțiuni de ocrotire a naturii, aici avînd loc și prima conferință de ocrotire a naturii din țara noastră,

în 1960. De aceea, nu întîmplător expoziția înăun-gurată a fost organizată la Sinaia, ea constituind o nouă manifestare în cadrul planului general de protejare a naturii, domeniul reglementat de recenta și cunoscuta Lege privind protecția mediului ambiant.

Expoziția are două sectoare: în aer liber, cu plente de pajiste, de pădure și de munte (aduse din zonele rezervației și din parcul orașului) și pavilionară unde, cu ajutorul dioramelor, sînt prezentate aspectele specifice ale florei și faunei rezervației Bucegi.

Alcătuirea tematicii, executarea lucrărilor, depășirea tuturor dificultăților de amenajare a unui spațiu impropriu, prepararea și etalarea exponatelor, toate acestea se datoresc elanului și perseverenței cu care a muncit tovarășa muzeograf prof. emerit Margareta Moșneaga.

Dacă avem în vedere marea adevăr că lumea va dispărea atunci cînd pomii vor fi mai puțini decît oamenii, înțelegem și mai bine marea importanță a micii expoziții, în curs de extindere, și apreciem și mai mult meritul celor care au contribuit la înfăptuirea ei.

G. ION

„ACTA MUSEI NAPOCENSIS”, IX, 1972

Consacrat, în esență, problemelor istorice fundamentale ale Transilvaniei, Anuarul Muzeului de istorie al Transilvaniei își afirmă din ce în ce mai pregnant rolul său de important periodic muzeal și de publicație națională de mare prestigiu, elogios apreciat atît în țară cît și peste hotare.

Volumul al IX-lea se deschide prin două materiale omagiale: *Republica noastră la 25 de ani și Avram Iancu*.

Din bogatul și variatul cuprins al acestui volum, care înmănunchează în cele două mari capitole ale sale — Studii și materiale, Note și discuții — un număr impresionant de 44 importante contribuții științifice, vom alege cîteva asupra cărora, datorită deosebitului lor aport, vom stăruia mai mult.

Cercetătorul Nicolae Vlăssă, care ne-a obișnuit cu unele descoperiri spectaculoase, lărgind mult

datele cuprinse în valoroasa sa monografie *Cultura Criș în Transilvania* („Acta M. N.”, III, 1966 și IV, 1967, „Apulum”, V, 1965), sprijinit pe săpăturile sale făcute, cu unele intreruperi, în anii 1960 — 1971 la „Gura Baciului”, într-un studiu judicios întocmit și înzestrat cu un bogat material ilustrativ emite ipoteza, cu toți sorții de izbindă, descoperirii, în sfîrșit, în cele trei nivele a unui strat de cultură de 3,25 m, a celei mai vechi faze a complexului cultural Starcevo-Criș din România. Problema este pusă în toată amploarea și complexitatea sa balcano-carpato-danubiană, iar argumentarea autorului este mai mult decît convingătoare.

Deși studiul profesorului dr. Mircea Rusu este modest intitulat *Considerații asupra metalurgiei aurului din Transilvania în Bronz D și Hallstatt A*, el îmbrățișează aproape întreaga istorie a acestui